

Revansok

*1999. március 25-én lemeszárolták
a dunaszerdahelyi Fontána bárban a Pápay-bűnbanda tíz tagját.
(Újsághír)*

– Mit túlköl ez az agyhalott barom – sziszegte az asszony (feleség), amikor harmadszor ordított föl mögöttük a duda. – Dudál, mint állat. Csak mert nem tud miattunk kerékcsikorgatva hasítani itt, hogy világos legyen, mekkora nambervan. Mert szopathat bárkit... Hol élünk? Amerikában, vagy mi?! Pláne, ha látja a tulok, hogy a kurva forgalom miatt lehetetlen kihajtanom előle az istenverte főútra... Dudál, mint állat! Csak mert ő az ügyeletes a Papa Joe (kápó) seggénél – ömlött ki az asszonyból. Hogy aztán bal karját a lehúzott ablakon kinyújtva bemutatja a kopasznak (másfél mázsa), amit ilyen helyzetekben szokás.

– Ne mutogassá', faszszopó picca! – üvöltötte a kopasz. És már szállt is ki a fekete terepjáróból. Érintve érezte magát.

– Mi a faszért adtam oda ennek az örült háрпиának a slussz kulcsot? Rádadásul nem is ittam. Nyugodtan vezethettem volna hazafelé én. Beszarás! – fájdukt meg pillanatok alatt az anyósülésen feszengő férfi (férj) feje.

– Mit dudálsz itt mögöttem, hülye úr? Mit akarsz? Nem vagy normális? Nem látod, hogy nem tudok innen kihajtani? – fejezte be az asszony. Épp, mire a kopasz ormótlan árnyéka betakarta őt. Aztán eléggé valószínűtlenül fölhördült az árnyék. Plusz hónaljbüz, szájszag:

– Ne mutogassá', faszszopó picca! Kitépjelek innét?! Szétkúrjam veled együtt a tragacsotokat, baszki...?

A férfi hetek múltán úgy adta el többször is a sztorit, hogy férji, vagyishogy férfiúi kötelességét teljesítve, halált megvető ízével, meg minden... Vetett véget a jelenetnek... Valójában viszont fogalma nem volt, miként történhetett, hogy egyszerre csak, akár egy burleszkjelenetben, összeér az orra a dühödt kopaszéval. Miközben farkaszemet néznek az út közepén. Ő meg az el-

lenség hagymabúzzel hadonászó leheletéből kénytelen a levegőt magába lopkodni.

– Megdöglesszelek, geciláda?! – sziszegte az árnyék most már neki.

– Mi van?! Naná. Bizony, meg kell, hogy döglessz! Igen, bazmeg! Vagy elhúzol innét a picsába – válaszolta a férfi. Valahonnét a teste legbelsejéből válaszolta valami. Olyasféle, ami Hrabal Pepin bácsijából üvölt szakadatlanul bele a világba...

SNITT.

– Megőrültél?! Tudod, ki volt ez?! Egy kretén baromállat! Ilyen-nel kezdesz ki? Fényes nappal? A város közepén?! És ha kinyír itt téged?! Vagy engem?! Azt hiszed, képesek ilyen ösztönlények mérlegelni?! Bassza meg, kicsinál bárkit! Bármikor, bárhol! Mehetsz most már gyertyát gyújtani a Szűz Máriához. Vagy dugd föl neki. Hálából, hogy ép bőrrel megúsztuk. Egyelőre! – hallotta percekkel később önmagát. De mintha kilométerekről szólt volna a hangja.

Már az asszony mellett ült megint. Sértetlenül. Az meg közben épp olyan önelégülten vigyorgott az arcába, mint akkor, amikor nászéjszakájuk hajnalán rajtakapta őt, ahogy magához nyúl.

Hazaértek.

Az elsőt az arcába kapja Papa Joe, a kápó. Cafatokra szakad az arca. Cafatokra... Gyors egymásutánban hárman kapnak még... A kopaszt, aki az italos pultra előbb felfeszülő, majd onnan szinte lecsorgó Papa Joe-t bámulja megkövülten, a tarkóján éri a löket. Szabályos, hordódugó átmérőjű fekete lyuk nyílik a koponyáján. Aztán, vörösbe borul az a lyuk. Mint egy zavart vagy fölizgatott bakfis arca. Az asszony következik. Sugárban okádja a vért, amikor emlői közt berobban a vörös kráter. Mintha ő fúrná oda a fejét, mint régen. De nincs erekiója. Aztán az asszony spanjának ágyékát is szétlövi. Pedig vaktában süti el a fegyvert. A köcsög span a negyedik. Derékmagasságból, kilencven fokos szögben elfordulva hat lövést ad le még. Tíz mozdulatlan test hever szanaszét a lába előtt...

SNITT.

Fölébred. Mint mindig, ugyanaz a szürke plafon lebeg fölötte. Mellette pedig, mintha évszázadok óta, ugyanaz a halk, szabályos, szuszogás. Még alszik az asszony. ■■■

Otthonaink melege

Az esti tévénézésel indulunk be:

álomba kényszerített kölykeink vérével ágyazunk meg
a reklámszlogeneknek.

Az *apéritífet* több fogás

bűnös hírek,

jópofigó kvizek,

bugyimagazinok,

vágóhidakat idéző akciókrimik követik.

No és, mintegy desszertként, minden éjszakára ott vannak

– ha nem vagy sportbuzi, meg a hosszútávokúrás, esetleg a távgyógyulás is uncsi –
a katasztrófák.

Ínyenceknek csak az elkerülhetetlenek.

A'la népszerű ismeretterjesztés mindahány.

Jönnek legvégül:

a vérrel és egyéb testnedvekkal ügyködő helyszínelők.

Ők azok, akik ugyanúgy tévedhetetlen szakértőkké lettek, mint mi.

Mire hozzálattunk egymás törvényes megerősökléséhez.

Műsorzárás után.

Otthonaink melegében.

Ez van, ha *csak úgy* álmodik színeset az Isten.

Te meg azt hiszed:

HAZATALÁLTÁL.

Vallomások

Sohasem bocsátotta meg nekem,
hogy a magamévá tettem.
Pedig ő tett magáévá engem.
Már akkor, amikor még csak megszületni készültem.
Bizonyítsa ettől mélyebben a szerelem lényegét valaki
egy asszonynak.
Vagy önmagának.

Sohasem bocsátotta meg nekem,
hogy gyűlölöm.
Pedig ő gyűlölt meg engem.
Már akkor, amikor még csak megszületni készült.
Bizonyítsa ettől mélyebben a hűség lényegét valaki
önmagának.

Sohasem bocsátottam meg magamnak,
hogy kisajátított.
Pedig én sajátítottam ki őt.
Már akkor, amikor még csak megszületni készültem.
Bizonyítsa ettől mélyebben az önzés lényegét valaki
egy asszonynak.

■ **Barak László** (Muzsla, 1953): költő, publicista, a Nap Kiadó igazgatója. *Halálnepper* című verskötete 2010-ben jelent meg a Kalligram Kiadónál.